

SUSANNE SUNDFØR.

ÉLETEM LEGJOBB ÉVE.

A NORVÉG SUSANNE SUNDFØR 2007 ÓTA ADJA KI FOLKOS, BAROKKOS, ELEKTRONIKUS ARTPOPLEMEZEIT ÉS HAZÁJÁBAN A KEZDETEKTŐL NAGYON SIKERES. A NEMZETKÖZI ÁTTÖRÉS AZONBAN CSAK A KORÁBBIAKNÁL TÁNCOSABB, SZINTISEBB *Ten Love Songs* CÍMŰ 2015-ÖS ALBUMMAL JÖTT ÖSSZE. ILYENKOR SZOKÁS HASONLÓVAL, VAGY MÉG OLYANABBAL FOLYTATNI, DE SUNDFØR TELJESEN AZ ELLENKEZŐ IRÁNYBA MENT, AMBIENTES, SZELLŐS, AKUSZTIKUS ÉS NAGYON SZEMÉLYES ANYAGGAL (*Music For People In Trouble*) JELENTKEZETT. ÉS LÉLEGZETELÁLLÍTÓBB, MINT VALAHA.

INTERJÚ DÖMÖTÖR ENDRE. FOTÓ RAPHAEL CHATELAIN.

Az interjút SundfØr kezdi, tőlem kérdez a magyar- finn nyelvrokonságról, és mindez persze ahnak ismeretében nem is meglepő, hogy hagyapja, Kjell Aartun az egyik legmegbecsültebb norvég nyelvész.

Az új albumod azért is meglepő, mert az előző lemez sikere után lényegében foszlányok sem maradtak abból a hangzásból. Teszel az elvárásokra, ugyanakkor azt mindig hangsúlyozod, hogy a gyökereid a folkot és a csupasztságot jelentik.

Mindig is úgy szerettem dolgozni, hogy ne vegyenek körül elvárások, így nagyon szerencsés az a helyzet, hogy a kiadóm tényleg semmibe nem szól bele [ezzel a lemezzel került nemzetközi céghez, a Bella Unionhoz – a szerk.]. Sőt, soha nem fordult velem elő, hogy valaki egy lemezcégnél megmondta volna, hogy kivel kell dolgoznom vagy hogy milyen legyek. Nagyon szerencsés vagyok ebből a szempontból. Persze a körülöttem lévő nem lemezkiadós emberektől kaptam olyan megjegyzéseket, hogy „talán nem ez a legmegfelelőbb pillanat kiadni egy folkalbumot, most, amikor minden popzene elektronikus”. Ugyan-

akkor én soha nem tekintettem mainstream előadóként magamra, ha iparági címkét kellene adnom, inkább alternatív előadónak nevezném magam. Nagyon szeretem a popzenét, amikor a *Ten Love Songs*ot készítettem, akkor szándékosan egy poplemez elkészítése volt a célom. Most viszont intímebb, formailag kevésbé kötött anyagot terveztem, azt akartam, hogy az kerüljön rá, ami éppen az eszemben jár. Intuitív albumot akartam készíteni. Fontosabb volt, hogy miről akarok énekelni és inkább ahhoz kerestem megfelelő hangzást, ami ezúttal organikusabb lett. Ez most pontosabban fejezi ki az érzéseimet. De mindennek még az is része, hogy nagyon hiányzott, hogy zongorán és gitáron zenéljek. Számos oka van, hogy miért lett ilyen a megszólalás.

Olvastam, hogy rengeteget utazgattál, mielőtt elkezdtél dolgozni az LP-n. Az utazás pedig tökéletes eszköz ahhoz, hogy valaki kitisztítsa a fejét. Ettől is lett személyesebb a *Music For People In Trouble*?

Az utazás valóban kitisztítja a fejet. Szerettem volna közös fókuszba terelni a személyes élményeimet és azt, ami jelenleg zajlik

a világban. És emiatt utazgatnom is kellett. De valóban jó volt arra is, hogy egy kicsit megfeledkezzem magamról és a problémáimról. Csinaljak egy nagy szellőztetést és a körülöttem lévő világra fókuszáljak. Ezekre az utazásokra magammal vittem a fényképezőgépet és rengeteget fotóztam. Az az ötletem támadt, hogy készítsek egy fotóalbumot, vagy pedig a fotózást valahogyan összehozzam a zenémmel. Azon még mindig gondolkodom, hogy legyen-e mindebből könyv, vagy más projekt, de ezt még nem találtam ki. Viszont az utazások és a fotózás, az, hogy egy másik művészeti ágra koncentráltam, fontos részét képezi ennek a mostani lemezemnek. Sokat figyeltem, hogy mások hogyan élnek az életüket és aztán ezen szintén sokat tudtam gondolkodni. Valószínűleg ez volt életem legjobb éve.

Jártál például Észak-Koreában is. A lemezen a személyes vonatkozások mellett erős az a szál is, amelyik a világban zajló változásokat, sokszor kaotikus állapotokat vizsgálja. Ennek tükrében milyen élmények értek a világ egyik legsúlyosabb országában?

Azt hiszem, hogy amikor ott jártam, akkor közel sem volt ilyen kritikus a helyzet Észak-Korea és a világ között, mint most. Persze olyan érzés volt, hogy ott mindig van valamiféle készültségi állapot és a politika teljesen tönkretette a dolgokat. Én viszont közel sem politikai céllal mentem oda, hanem képeket szerettem volna készíteni az országról. Bemutatni, hogy milyen észak-koreainak lenni. De persze nem vagyok benne biztos, hogy amit láthattam az országból, az a valódi Észak-Korea volt. Vagy csak az, amit hajlandóak voltak megmutatni. Botrányos ország, de pont ilyen helyekre szerettem volna eljutni. Persze háborús zónákba, vagy más veszélyes helyekre egyáltalán nem volt célom eljutni, inkább olyan országokba, ahol kaphatok valamiféle választ bizonyos kérdéseimre.

A lemezen rengeteg az átalakuló világ sötét állapotára reflektáló elem, ám a nyitó- [Mantra] és záródal (a John Granttel közös Mountaineers) mégis más, távolabbról szemlélő kontextusba helyezi a mostani bajainkat. Ezek a dalok azt mondják, hogy világ rendjét mindig a természet szabta, ami évezredek óta változatlan, a mederből kilépő folyó egy idő után visszatér a helyére.

Ez most nagyon jól esett, te vagy első, akivel beszélek a lemezről és megértette ezt. Nagyon

hálás vagyok ezért. Mindig azt kérdezik tőlem, hogy miért olyan szomorú ez a lemez, vagy hogy én miért vagyok szomorú. Pedig a lemez nem szomorú és nem is a szomorkodásról szól, hanem a gondolkodásról. Ha nagyobb perspektívából szemléljük magunkat, az erősebbé tesz minket és felvérté arra, hogy harcoljunk az igazságtalanságok ellen. Ha dühösen masírozunk, az egészen biztosan nem old meg semmit, hanem még több konfliktust eredményez. Ha hátrább lépünk egyet és megvizsgáljuk, hogy mi az, ami igazán számít, akkor mindig arra jutunk, hogy ez a szeretet és a természet. Ennek tudatában küzdhetünk csak sikeresen a világ pusztító erői ellen.

Tavaly lehetőségem volt beszélgetni a Music Norway vezetőjével. A norvég zenei exportiroda nagyon okosan próbálja helyzetbe hozni az ország művészeit. Ugyanakkor esetedben ott a kérdés, hogy az előző sikerlemez előtt volt-e már szándék korábban is a nemzetközi karrierre? Az első három albumod is egyéni, figyelemre méltó zenét tartalmazott, azokkal nem próbáltál meg kilépni a világ elé?

Mindig az volt a célom, hogy minél több emberhez jusson el a zeném, de ez valamiért nem jött össze az előző lemez előtt. Nagyon elégedett vagyok azzal, amit elértem Norvégiában

(a most megjelent ötödik stúdiólemeze zsinórban a negyedik, amely No.1 lett hazájában – a szerk.), úgy tűnik, hogy tetszik az embereknek, amit csinállok, viszont az első amerikai turnémon hét-nyolc évvel ezelőtt nem voltak nézők a koncerteken. [nevet] Most újra koncertezni fogok Európában és Amerikában is, remélem, hogy több néző lesz! De amúgy mindegy, mi lesz, mindig fogok zenét készíteni, nem ez határozza meg, hogy merre visz az utam. A norvég zeneipar az indulásomkor zártabb közeg volt, de az elmúlt években kétségtelenül sokkal több nemzetközi kapcsolat épült ki körülöttem és ez mindenkire jó hatással van. A zeneipari szakemberek rengeteget utaznak Amerikába és határozottan érezhető egy lassú, de stabil fejlődés. Talán ez is összefüggésben van a korábbi lemezeim sikerével, de az kétségtelen, hogy én mindig is meg akartam mutatni a dalaimat a világnak.

Az időm ugyan lejárt, de az interjú itt még nem ért véget, ismét SundfØr kérdezett. Magyarországról, arról, hogyha adna itt egy koncertet és lenne egy szabadnapja, hová lenne érdemes elutazni Budapest közelében természetet fotózni. Tényleg nagyon érdekli a fényképezés és a világ.

FOO FIGHTERS CONCRETE AND GOLD

A vadonatúj stúdióalbum.
Rajta a „Run”, a „The Sky Is A Neighborhood” és a „The Line”.

SONY MUSIC